Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (състав по жалбите)

10 юли 2014 година*

„Обжалване — Публична служба — Длъжностни лица — Извъндоговорна отговорност — Лична вреда на близките на починалото длъжностно лице — Вреда, понесена от длъжностното лице преди смъртта му — Съответна компетентност на Общия съд и на Съда на публичната служба — Правило за съответствие между искането за обезщетение и административната жалба срещу решението за отхвърляне на това искане“

По дело T-401/11 P

с предмет жалба срещу Решение на Съда на публичната служба на Европейския съюз (първи състав) от 12 май 2011 г. по дело Missir Mamachi di Lusignano/Комисия (F-50/09, EU:F:2011:55), насочена към отмяната на това решение,

Livio Missir Mamachi di Lusignano с местожителство в Kerkhove Avelgem (Белгия), действащ както от свое име, така и в качеството на законен представител на наследниците на неговия син Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, бивше длъжностно лице на Европейската комисия, представляван първоначално от адвокати F. Di Gianni, R. Antonini, G. Coppo и A. Scalini, впоследствие от адвокати Di Gianni, Coppo и Scalini,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Европейска комисия, за която се явяват D. Martin, B. Eggers и L. Pignataro-Nolin, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

ОБЩИЯТ СЪД (състав по жалбите),

състоящ се от: M. Jaeger, председател, N. J. Forwood (докладчик) и S. Papasavvas, съдии,

секретар: B. Pastor, заместник-секретар,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 декември 2013 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: италиански.

Решение

1 С жалбата си, подадена на основание член 9 от приложение I към Статута на Съда на Европейския съюз, жалбоподателят, г-н Livio Missir Mamachi di Lusignano, иска отмяната на Решение на Съда на публичната служба на Европейския съюз (първи състав) от 12 май 2011 г. по дело Missir Mamachi di Lusignano/Комисия (F-50/09, EU:F:2011:55, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което той е отхвърлил неговата жалба, целяща, от една страна, отмяната на решението от 3 февруари 2009 г., с което Комисията на Европейските общности е отхвърлила искането му за обезщетяване на имуществените и неимуществените вреди, претърпени в резултат на убийството на неговия син и неговата снаха на 18 септември 2006 г. в Рабат (Мароко), и от друга страна, Комисията да бъде осъдена да заплати на него, както и на правоприемниците на неговия син различни суми като обезщетение за претърпените в резултат на тези убийства имуществени и неимуществени вреди.

Обстоятелства в основата на спора

2 Обстоятелствата в основата на спора са описани в точки 16—34 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„16 Постъпилият на 1 ноември 1993 г. на работа като длъжностно лице в Комисията Alessandro Missir Mamachi di Lusignano сключва брак с Ariane Lagasse de Locht през 1995 г. Двамата имат четири деца, родени между 1996 г. и 2002 г.

[…]

18 Считано от 28 август 2006 г., Alessandro Missir Mamachi di Lusignano е назначен в делегацията на Комисията в Рабат на длъжността политически и дипломатически съветник. Преди прехвърлянето си той посочва, че съпругата и децата му ще го придружават, докато заема тази длъжност […]

19 Между 28 и 31 август 2006 г. семейство Missir Mamachi di Lusignano отсяда в хотел, а считано от 1 септември —временно в обзаведена къща, отдадена под наем от делегацията на Комисията […]

20 В нощта на 17 срещу 18 септември 2006 г., около половин час след полунощ, крадец прониква в къщата с взлом, като се промъква през решетката на прозорец на партерния етаж на една от страничните фасади. Внезапно разбуден от присъствието на крадеца в намиращата се на първия етаж родителска спалня, Alessandro Missir Mamachi di Lusignano изненадва натрапника, който в този момент претърсва стаята. Престъпникът нанася няколко удара с нож на длъжностното лице и го оставя да лежи на земята. Съпругата на г-н Missir Mamachi di Lusignano, която също се събужда, е намушкана с нож в гърба и изглежда много бързо почива от раните си. След като връзва бащата на семейството и му запушва устата, натрапникът взима душ, а сетне успява да принуди тежко раненото длъжностно лице да му съобщи кода на кредитната си карта. Накрая длъжностното лице почива от раните си. Убиецът пощадява децата. Като отнася различни предмети, сред които телевизор, той напуска къщата към четири часа сутринта с колата на семейство Missir Mamachi di Lusignano.

21 На 19 септември 2006 г. мароканската полиция задържа лице на име Karim Zimach. По време на предварителния разпит той признава, че в нощта на 17 срещу 18 септември е извършил двойното убийство на съпрузите Missir Mamachi di Lusignano. Karim Zimach е признат за виновен за тези деяния и е осъден на смърт с решение от 20 февруари 2007 г. на наказателния състав, действащ като първа инстанция на Апелативния съд в Рабат, което

е потвърдено във въззивното производство с решение от 18 юни 2007 г. на наказателния състав на същия съд. Следва да се отбележи, че от 1993 г., когато е извършено последното изпълнение на смъртно наказание на лице, осъдено на смърт в Мароко, органите на тази държава не са изпълнявали такова наказание.

22 Комисията се конституира като граждански ищец пред мароканския наказателен съд. С посоченото по-горе решение действащият като първа инстанция на Апелативния съд в Рабат наказателен състав обявява гражданския иск на Комисията за допустим и осъжда Karim Zimach да заплати символично един дирхам на Европейския съюз.

23 В резултат на трагичната смърт на техните родители четирите деца Missir Mamachi di Lusignano са поставени под настойничеството на техните баба и дядо, в това число жалбоподателя, с определение от 24 ноември 2006 г. на мировия съдия в Kraainem (Белгия).

24 От 1 октомври до 31 декември 2006 г. Комисията извършва предвидените в член 70, първа алинея от Правилника [за длъжностните лица на Европейските общности] плащания.

25 Комисията също изплаща на децата наследници на починалото длъжностно лице сумата от 414 308,90 EUR като обезщетение при смърт, в съответствие с член 73 от Правилника, както и сумата от 76 628,40 EUR поради смъртта на съпругата на основание член 25 от приложение X към Правилника.

26 Освен това Комисията признава на четирите деца, считано от 1 януари 2007 г., правото на пенсия за сираци, предвидена в член 80 от Правилника, и на надбавка за образование по приложение VII към Правилника.

27 Комисията също така предоставя на починалото длъжностно лице посмъртно повишение в степен A*11, първа стъпка, с обратно действие от 1 септември 2005 г. Това повишение е взето предвид при изчисляването на пенсията за сираци и обезщетението при смърт.

28

Освен това с решение от 14 май 2007 г., взето на основание член 76 от Правилника, Комисията предоставя на всяко от децата до навършването на 19-годишна възраст извънредна месечна помощ по социални съображения, която е равна на размера на надбавка за дете на издръжка.

[…]

30 С писмо от 25 февруари 2008 г. до председателя на Комисията, след като благодари на Комисията за церемонията от 18 септември 2007 г., жалбоподателят най-напред изразява несъгласието си с размера на сумите, изплатени на неговите четирима внуци, и недоволството си, че Комисията е отказала да разреши постоянното ангажиране на гувернантка или семейна помощница, което според него било абсолютно необходимо предвид възрастта на децата и на техните дядо и баба. По-нататък жалбоподателят запитва Комисията дали вече е започнала преговори с Мароко, така че последното да изплати подходящо обезщетение, надхвърлящо единия дирхам, предоставен символично на Европейския съюз от мароканските правораздавателни органи. Накрая жалбоподателят привлича вниманието на председателя на Комисията върху отговора, даден на 6 август 2007 г. от г-жа Ferrero-Waldner, комисар, отговарящ за външните отношения, на писмен въпрос от г-н Coûteaux, член на Европейския парламент (писмен въпрос от 25 юни 2007 г., P 3367/07, ОВ C 45, 16.2.2008 г., стр. 179) относно „убийството на служител в [г]енерална дирекция за външни отношения в Мароко“ (наричан по-нататък „писменият въпрос от 6 август 2007 г.“). Според жалбоподателя преди двойното убийство не били взети

подходящите мерки за безопасност, обикновено предвидени от Комисията и напомнени в отговора на комисаря, отговарящ за външните отношения. Така Комисията носела отговорност за груба небрежност, обосноваваща изплащането на малолетните деца на обезщетение, което е равно поне на сумата от възнагражденията, които убитото длъжностно лице би получило до предполагаемата дата на пенсионирането си през 2032 г., или възнаграждение за 26 години.

31 С писмо от 11 юни 2008 г. г-н Kallas, заместник-председател на Комисията, отговарящ за персонала, отговаря на жалбоподателя. В това писмо г-н Kallas подчертава, че не било установено каквото и да било небрежно или виновно поведение от страна на мароканските органи и че не били налице условията за започване на дипломатически преговори с Мароко с оглед на получаването на обезщетение. Той отбелязва, че взетите от Комисията мерки за защита на персонала съответстват на условията за безопасност, отнасящи се до делегацията в Рабат, и че искането за обезщетение, направено от жалбоподателя в писмото от 25 февруари 2008 г. на това основание, не може да бъде уважено. Той уточнява, че плащанията, извършени вече от Комисията (490 937,30 EUR като обезщетение при смърт и по застраховката за злополука, 4 376,82 EUR на месец за пенсиите за сираци и надбавките за образование, 2 287,19 EUR на месец — включително данъчно облекчение — за надбавките за дете на издръжка и 1 332,76 EUR на месец за извънредната помощ или допълнителна надбавка за дете на издръжка за всяко дете) са изчислени правилно.

32 В същото писмо от 11 юни 2008 г. комисарят обаче уведомява жалбоподателя, че като отчита особено трагичните обстоятелства в този случай, Комисията е решила да вземе допълнителна мярка и по изключение да увеличи заплащаните в приложение на член 76 от Правилника суми. С решение от 4 юли 2008 г. на това основание на всеки от внуците, считано от 1 август 2008 г. до навършване на 19-годишна възраст, се предоставя месечна сума, която съответства на двойния размер на надбавка за дете на издръжка. Като се има предвид това решение, извършваните от Комисията месечни плащания в полза на децата на починалото длъжностно лице се равняват на сума, надвишаваща 9 800 EUR (9 862 EUR през февруари 2009 г.).

33 С писмо от 10 септември 2008 г. на основание член 90, параграф 2 от Правилника жалбоподателят подава административна жалба срещу писмото от 11 юни 2008 г. В тази жалба той твърди, че Комисията носи виновна отговорност поради неизпълнение на задължението ѝ за защита на своя персонал. Той посочва също, че отговорността на Комисията се ангажира дори и без вина поради наличието на вреда, причинена в резултат от законосъобразно действие. Накрая, при условията на евентуалност, той се позовава на член 24 от Правилника, по силата на който Общностите дължат солидарно обезщетение за вредата, причинена от трето лице на един от техните служители.

34 С решение от 3 февруари 2009 г. [органът по назначаването] отхвърля административната жалба“.

Производство пред Съда на публичната служба и обжалваното съдебно решение

3 При тези обстоятелства жалбоподателят, действащ както от свое име, така и в качеството на законен представител на наследниците на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano сезира Съда на публичната служба с жалба, в рамките на която моли този съд:

— да отмени решението на органа по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) от 3 февруари 2009 г.;

— да осъди Комисията да заплати на правоприемниците на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano:

  — сумата от 2 552 837,96 EUR, съответстваща на възнаграждението на убитото длъжностно лице за 26 години, което следва да се преоцени в зависимост от възможностите му за професионално развитие, като обезщетение за претърпените имуществени вреди;

  — сумата от 250 000 EUR, като обезщетение за неимуществените вреди, претърпени от пострадалия преди смъртта му;

  — сумата от 1 276 512 EUR, като обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди, поради това че са станали свидетели на трагичното убийство;

— да осъди Комисията да заплати сумата от 212 752 EUR като обезщетение за неимуществените вреди, претърпени от жалбоподателя като баща на пострадалия;

— да осъди Комисията да заплати „компенсаторни лихви и начислените междувременно лихви за забава“;

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

4 В първоинстанционното производство Комисията моли жалбата да бъде отхвърлена.

5 С обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба отхвърля жалбата като неоснователна и едновременно с това осъжда Комисията да понесе всички съдебни разноски.

6 Съдът на публичната служба най-напред приема в точки 71 и 72 от обжалваното съдебно решение, позовавайки се на Решение на Общия съд от 18 декември 1997 г. по дело Gill/Комисия (T-90/95, Recueil FP, стр. I-A-471 и II-1231, точка 45), че формулираното от жалбоподателя искане за отмяна не може да се преценява отделно от искането за обезщетение, поради което жалбата трябва да се разглежда като насочена единствено към поправянето на вредите, които са претърпели жалбоподателят, починалото длъжностно лице и неговите деца поради неправомерното поведение на Комисията. Тази преценка не се оспорва в рамките на настоящото обжалване.

7 След като Комисията повдига по-специално две възражения за липса на процесуални предпоставки срещу исканията на жалбоподателя за поправяне на неимуществените вреди, свързани, от една страна, с това, че в искането за обезщетение от 25 февруари 2008 г. не била формулирана никаква претенция за поправяне на неимуществени вреди, и от друга страна, с това, че административната жалба от 10 септември 2008 г. също не съдържала искане за поправяне на претърпените лично от жалбоподателя неимуществени вреди, Съдът на публичната служба отговаря по следния начин в точки 82—91 от обжалваното съдебно решение:

„82 В това отношение следва да се напомни, че в предвидената в членове 90 и 91 от Правилника система от способи за обжалване, когато с дадена жалба се цели само обезщетяване на вреди в смисъл, че тя не съдържа никакво искане за отмяна на определен акт, а е насочена изключително към поправянето на вреди, за които се твърди, че са причинени от редица нарушения или бездействия, които поради липсата на каквото и да е правно действие не могат да бъдат квалифицирани като увреждащи актове, административното производство задължително трябва да започне с искане на заинтересованото лице, приканващо ОН да поправи твърдените вреди, и евентуално трябва да продължи с подаването на административна жалба, насочена срещу решението за отхвърляне на искането, тъй като в

противен случай последващата жалба е недопустима (вж. по-специално Решение на Първоинстанционния съд от 13 юли 1995 г. по дело Saby/Комисия, T-44/93, Recueil FP, стр. I-A-175 и II-541, точка 31).

83 Освен това съгласно постоянната съдебна практика представените пред съда на Съюза искания трябва да имат същия предмет като исканията, изложени в административната жалба, и да съдържат само претенции, почиващи на същото основание като посочените в административната жалба, като в съдебната фаза тези претенции могат да бъдат развити чрез представянето на правни основания и доводи, които не се съдържат непременно в административната жалба, но са тясно свързани с нея (вж. например Решение на Съда от 23 април 2002 г. по дело Campogrande/Комисия, C-62/01 P, Recueil, стр. I-3793, точка 34).

84 Съдът на публичната служба наскоро приема, че понятието „основание“ трябва да се разбира в широк смисъл (Решение на Общия съд от 1 юли 2010 г. по дело Mandt/Парламент, F-45/07, EU:F:2010:72, точка 119). Макар тази насока в съдебната практика да е изведена от Съда на публичната служба във връзка с жалба за отмяна, това не изключва възможността тя да се приложи в областта на обезщетенията за вреди, при условие че се спазват специфичните характеристики на последния вид спорове. В разглежданата в тесен смисъл област на обезщетенията за вреди обаче понятието „основание“ не е определено чрез „претенции“ по смисъла на цитираната в предходния параграф съдебна практика, а чрез „видове вреди“, на които се позовава съответното длъжностно лице в искането си за обезщетение. Тези видове вреди определят предмета на искането от длъжностното лице обезщетение, а оттам предмета на искането, по което администрацията трябва да се произнесе.

85 От изложените в трите предходни точки съображения следва, че искания за обезщетение, основани на различни видове вреди, са допустими пред Съда на публичната служба само ако се предхождат най-напред от изпратено до администрацията искане, имащо същия предмет и основано на същите видове вреди, а след това от административна жалба, подадена срещу решението на администрацията, която се е произнесла изрично или мълчаливо по посоченото искане.

86 Това не е пречка за съответното длъжностно лице да актуализира размера на съдържащите се в искането претенции към администрацията, по-специално ако впоследствие претърпените от него вреди се утежнят или ако обхватът на вредите му не е известен или може да бъде оценен едва след подаването на неговото искане (вж. в този смисъл, относно възможността за установяване на размера на вреда на етапа на жалбата, Решение на Съда от 23 септември 2004 г. по дело Hectors/Парламент, C-150/03 P, Recueil, стр. I-8691, точка 62), стига видовете вреди, представляващи основание за търсене на обезщетение, да са били посочени в това искане.

87 В случая, макар че жалбоподателят иска да получи обезщетение за вредоносните последици, произтичащи от същите обстоятелства като посочените в искането му от 25 февруари 2008 г., исканията му за обезщетение се основават на поправянето на различни неимуществени вреди, които били причинени на него самия, на починалия му син и на неговите внуци.

88 Безспорно е обаче, че в съдържащото се в писмото му от 25 февруари 2008 г. искане за обезщетение жалбоподателят цели само поправянето на имуществените вреди и изобщо не се позовава на твърдените пред Съда на публичната служба неимуществени вреди.

89 Действително по-нататък в своята административна жалба жалбоподателят иска поправянето не само на имуществените, но и на неимуществените вреди, което дава възможност на администрацията да вземе становище във връзка с тези видове вреди в

решението, с което се отхвърля административната жалба, преди образуване на съдебното производство. Тази част от решението, с което се отхвърля административната жалба, трябва обаче да се разглежда като първото взето от администрацията решение във връзка с посочените видове вреди. Все пак жалбоподателят не е подал административна жалба срещу последното решение, както е трябвало да направи, и следователно не е спазил двуетапното административно производство, което обуславя допустимостта на исканията за обезщетение, основани на тези видове вреди.

90 Що се отнася до изведените от Решение на Съда от 26 януари 1989 г. по дело Koutchoumoff/Комисия (224/87, Recueil, стр. 99) доводи, изложени от жалбоподателя по време на второто съдебно заседание, те не могат да бъдат приети. Всъщност, макар в това решение Съдът да приема, че е допустимо длъжностно лице да представи за първи път пред съда искания за обезщетение, причината за това е, че съдържащото се в административната жалба оспорване на законосъобразността на увреждащия заинтересованото лице акт може да включва искане за поправяне на причинената в резултат на този акт вреда. Настоящият спор обаче има напълно обезщетителен характер и не е свързан с оспорването на законосъобразността на увреждащо жалбоподателя решение.

91 Поради това исканията за поправяне на неимуществените вреди в настоящото производство могат единствено да бъдат отхвърлени като недопустими, без да е необходимо да се разглеждат другите повдигнати във връзка с тях възражения за липсата на процесуални предпоставки“.

8 Произнасяйки се по същество по основанието, изведено от виновното неизпълнение на Комисията на нейното задължение да осигури защитата на нейното длъжностно лице, Съдът на публичната служба най-напред приема, че Комисията е допуснала нарушение, което е от естество да ангажира нейната отговорност, доколкото невъвеждането на подходящи мерки за защита за временното жилище на семейство Missir Mamachi di Lusignano в Рабат е представлявало неизпълнение на нейното задължение да осигури безопасността на своето длъжностно лице и неговото семейство, изпратени в трета страна.

9 Що се отнася до причинно-следствената връзка между това нарушение и твърдените имуществени вреди, Съдът на публичната служба е приел същата за доказана.

10 На този етап от своите разсъждения Съдът на публичната служба излага в точка 191 от обжалваното съдебно решение, че остава да се определи частта от отговорността, която носи убиецът за настъпването на вредите.

11 Като взема предвид сочените от жалбоподателя две вреди, а именно двойното убийство и загубата на възможност за оцеляване, както и фактът, че втората вреда е по-малка по размер от първата, Съдът на публичната служба приема в точка 197 от обжалваното съдебно решение, че Комисията трябва да носи отговорност за 40 % от претърпените вреди.

12 Колкото до обхвата на имуществените вреди, в точка 200 от обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба приема, че размерът на имуществената вреда, свързана със загубата на доход, която трябва да се вземе предвид в настоящия спор, възлиза на сумата от 3 милиона евро.

13 След като напомня в точка 201 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е длъжна да поправи 40 % от тази вреда, тоест 1,2 милиона евро, Съдът на публичната служба посочва в точка 202 от посоченото решение, че сумите, които Комисията вече е изплатила и ще продължи да изплаща на правоприемниците и които надхвърлят обикновено предвидените в Правилника за длъжностните лица на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилникът“) плащания, се доближават до 1,4 милиона евро, който размер може да достигне близо 2,4

милиона евро, ако съответните плащания се извършват до навършването на 26 години от всяко от четирите деца. При това положение Съдът на публичната служба установява в точка 203 от обжалваното съдебно решение, че Комисията вече е поправила напълно имуществената вреда, за която носи отговорност.

14 Въз основа на гореизложеното Съдът на публичната служба приема в точка 205 от обжалваното съдебно решение, че макар и да е обосновано, основанието на жалбата не му позволява да уважи исканията на жалбоподателя за обезщетяване на претърпените имуществени вреди.

Производство пред Общия съд

15 На 29 септември 2011 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

16 Комисията представя писмения си отговор на 16 декември 2011 г.

17 Писмената фаза на производството приключва на 23 януари 2012 г.

18 На 1 февруари 2012 г. жалбоподателят представя в секретариата на Общия съд искане, в което посочва мотивите, поради които желае да бъде изслушан в съответствие с член 146 от Процедурния правилник на Общия съд.

19 По доклад на съдията докладчик Общият съд (състав по жалбите) уважава това искане и открива устното производство, като повдига служебно абсолютно основание за отмяна и поканва страните в рамките на процесуално-организационните действия да отговорят писмено на някои въпроси във връзка с това основание. Комисията изпълнява това искане в определения за това срок.

20 В това отношение Общият съд, най-напред, напомня на страните, че както е посочил в точка 57 в своята първоинстанционна жалба, жалбоподателят иска поправяне на четири отделни вреди, по-конкретно:

— „имуществената вреда, претърпяна от наследниците на Alessandro [Missir Mamachi di Lusignano], състояща се от пропуснатите ползи на убитото длъжностно лице, които то е щяло да получи в периода между датата на своята смърт и датата на евентуалното му пенсиониране;

— неимуществената вреда, претърпяна от Alessandro [Missir Mamachi di Lusignano], състояща се от несправедливото физическо страдание, което той е претърпял от момента, в който е бил нападнат, до момента на неговата смърт, както и от физическото страдание, произтичащо от осъзнаването на предстоящата му смърт, от осъзнаването на убийството на скъпата му съпруга и от страшното притеснение и безпокойство относно съдбата на неговите четири деца;

— неимуществената вреда (морална и екзистенциална), претърпяна от децата на убитото длъжностно лице, състояща се от несправедливата болка от загубата на техните скъпи родители, както и от страшната и ужасна психологична травма, която представлява фактът, че са видели със собствените си очи смъртта на родителите си на местопрестъплението, една от най-страшните и трагични гледки, на която човек може да стане свидетел през живота си;

— неимуществената вреда (морална и екзинстенциална), претърпяна от жалбоподателя в качеството му на баща на жертвата, състояща се от несправедливата болка и страдания от загубата на неговия син при толкова трагични обстоятелства“.

21 По-нататък, Съдът на, първо място, поканва страните да изразят писмено становище по въпроса дали правото на поправяне на имуществената вреда — понесена от наследниците на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano (както е посочена в първо тире на точка 20 по-горе) и подлежаща на изчисляване въз основа на професионалните доходи на същия, от които те евентуално са очаквали да се ползват, ако техният баща беше жив — е било прехвърлено на тези наследници с приемане на наследството и следователно е било предявено от тях в качеството им на наследници, подобно на правото на поправяне на неимуществената вреда, понесена от самия Alessandro Missir Mamachi di Lusignano от момента, в който е бил нападнат, до момента на неговата смърт (посочена във второ тире на точка 20 по-горе), или дали не става въпрос по-скоро за право на поправяне на собствената им вреда, предявено jure proprio, и което следователно не им е било прехвърлено с приемане на наследството (подобно на вредите, посочени в трето и четвърто тире на точка 20 по-горе).

22 На второ място, без да предрешава отговора, който следва да даде на този въпрос, но в тясна връзка с него, Общият съд повдига служебно абсолютно основание за отмяна, изведено от липсата на компетентност на Съда на публичната служба да разгледа искането за поправяне на вредите, посочени в първо, трето и четвърто тире на точка 20 по-горе.

23 По-конкретно Общият съд напомня на страните съдебната практика, състояща се от Определението на Съда от 7 май 1980 г. по дело Fournier/Комисия (114/79-117/79, Recueil, стр. 1529), от Решение на Съда от 8 октомври 1986 г. по дело Leussink и др./Комисия (169/83 и 136/84, Recueil, стр. 2801), от заключението на генералния адвокат Slynn по това дело (Recueil, стр. 2818 и 2819) и от Решение на Общия съд от 3 март 2004 г.по дело Vainker/Парламент (T-48/01, Recueil FP, стр. I-A-51 и II-197).

24 Общият съд приема, че при тези обстоятелства възниква въпросът дали от стриктната правна рамка, определена в членове 268 ДФЕС и 270 ДФЕС, в член 1 от приложение I към Статута на Съда и в членове 90 и 91 от Правилника, не следва, че близките на длъжностно лице непременно са длъжни да подадат две жалби, едната пред Съда на публичната служба, а другата пред Общия съд, в зависимост от това дали встъпват в правата на разглежданото длъжностно лице или искат поправяне на собствената им имуществена или неимуществена вреда.

25 Накрая, Общият съд поканва страните да заемат становища относно последиците, които евентуално трябва да се изведат, за целите на настоящата жалба и в отговор на служебно повдигнатото в точка 22 по-горе абсолютно основание за отмяна, ако бъде възприета втората част на споменатата в точка 21 по-горе алтернатива и ако освен това трябва да се отговори утвърдително на поставения въпрос в точка 24 по-горе.

26 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 12 декември 2013 г.

Искания на страните

27 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното съдебно решение;

— да осъди Комисията да заплати на правоприемниците на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano сумата от 3 975 329 EUR като обезщетение за претърпяната имуществена вреда;

— след като обяви за допустимо искането за обезщетение на неимуществената вреда, да осъди Комисията да заплати:

  — на посочените правоприемници, от една страна, сумата от 250 000 EUR като обезщетение за неимуществената вреда, претърпяна от жертвата преди смъртта ѝ, и от друга страна, сумата от 1 276 512 EUR като обезщетение за неимуществената вреда, претърпяна от тях в качеството им на деца на жертвата и свидетели на нейното трагично убийство;

  — на самия жалбоподател сумата от 212 752 EUR като обезщетение за неимуществената вреда, претърпяна от него в качеството му на баща на жертвата;

— да осъди Комисията да заплати „компенсаторни лихви и начислените междувременно лихви за забава“;

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

28 Комисията моли Общия съд:

— да върне делото на Съда на публичната служба, който да разгледа искането за поправяне на неимуществените вреди;

— при всички случаи, да отхвърли жалбата като недопустима и/или неоснователна;

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

По компетентността на Съда на публичната служба да разгледа жалбата като първа инстанция

Становища на страните в отговор на процесуално-организационните действия

29 Писменото си становище, представено в секретариата на Общия съд на 10 септември 2013 г., Комисията започва с твърдението в отговор на първия въпрос на Общия съд (вж. точка 21 по-горе), че правото на поправяне на имуществената вреда, претърпяна от наследниците на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, е тяхно собствено право, което те черпят пряко по-специално от член 73, параграф 2, буква а) и членове 76 и 80 от Правилника.

30 По-нататък в отговор на служебно повдигнатото (вж. точка 22 по-горе) абсолютно основание за отмяна Комисията изтъква, че всеки спор, който се корени в твърдяно неизпълнение на задължение от институция спрямо едно от нейните длъжностни лица в рамките на трудовото правоотношение, уредено изключително от Правилника, попада под изключителната компетентност на Съда на публичната служба по силата на член 270 ДФЕС.

31 В това отношение Комисията поддържа, на първо място, че при смърт на длъжностно лице член 73, параграф 2, буква а) от Правилника замества синалагматичното правоотношение между това длъжностно лице и неговата институция, прекъснато със смъртта по силата на член 47, буква ж) от Правилника, с правоотношение по Правилника между разглежданата институция и споменатите в тази разпоредба лица, сред които са правоприемниците.

32 Комисията сочи, на второ място, че компетентността на Съда на публичната служба е обоснована от обстоятелството, че предмет на спора е евентуалното вредоносно и виновно поведение на институцията спрямо нейно длъжностно лице или бивше длъжностно лице.

33 В това отношение Комисията отбелязва като безспорно това, че Съдът на публичната служба е компетентен да се произнася по всеки спор относно прилагането на членове 73, 76 и 80 от Правилника. Само ако плащанията по Правилника не са достатъчни за пълното поправяне на претърпяната вреда, правоприемниците биха могли да претендират за друго обезщетение, което може само да допълни вече полученото на основание член 73 от Правилника, но не и да се предостави едновременно с него (Решение на Съда по дело Leussink и др./Комисия, посочено по-горе, точка 13 и Решение от 9 септември 1999 г. по дело Lucaccioni/Комисия, C-257/98 P, Recueil, стр. I-5251, точки 21 и 22). Съдът на публичната служба е компетентен да се произнесе също по това евентуално допълнително обезщетение, доколкото вредите са причинени от същото виновно поведение на институцията спрямо въпросното длъжностно лице.

34 Освен това тезата на Комисията била обоснована както от императивно изискване за правна сигурност във връзка с определянето на компетентната юрисдикция, така и в интерес на процесуалната икономия, която изисква компетентност само на един съд (вж. в този смисъл Определение на Съда от 27 май 2004 г. по дело IAMA Consulting/Комисия, C-517/03, непубликувано в Сборника, точка 17).

35 Що се отнася до посочената от Общия съд съдебна практика, цитирана в точка 23 по-горе, тя не била релевантна в случая, доколкото в разглежданите дела длъжностното лице било живо. Всъщност в подобен случай член 73, параграф 2, букви б) и в) от Правилника признава право на обезщетение единствено на инвалидизираното длъжностно лице, но не и на неговите правоприемници. За сметка на това правоприемниците на починало длъжностно лице са изрично посочени в член 73, параграф 2, буква а) от Правилника, който им предоставя собствено право.

36 В хипотезата, в която Общият съд приеме, че Съдът на публичната служба не е бил компетентен да се произнесе по исканията за поправяне на вредите, направени jure proprio от правоприемниците на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, според Комисията обжалваното съдебно решение трябва да се отмени, освен в частта му, отнасяща се до искането за поправяне на неимуществената вреда на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano. Доколкото това последно искане е било отхвърлено — с пълно право според Комисията — като недопустимо поради нарушение на предвиденото в членове 90 и 91 от Правилника досъдебно производство, по този въпрос обжалваното съдебно решение трябва да се потвърди.

37 В допълнение Комисията счита, че в качеството му на юрисдикция по обжалването Общият съд не би могъл да продължи да разглежда делото по същество. Според нея при това положение Общият съд трябва да бъде сезиран отново с обикновена първоинстанционна жалба и тогава той ще има задачата да реши какво да предприеме както по тази нова жалба, така и по паралелното дело T-494/11.

38 Жалбоподателят не представя в предвидения срок писмен отговор на поставените от Общия съд въпроси. В хода на съдебното заседание той посочва, че в това отношение разчита на мъдростта на Общия съд.

Съображения на Общия съд

39 В самото начало следва да се определи кои са различните видове вреди, за които жалбоподателят иска обезщетение, както и в какво качество той действа по отношение на всяка от тях.

40 В това отношение Общият съд отбелязва, че съгласно основните принципи, общи за правото на държавите членки в областта на извъндоговорната отговорност, при смърт на жертвата, настъпила при обстоятелства като тези в конкретния случай, повечето от правните уредби разграничават най-малко три вида вреди, които по общо правило трябва да бъдат обезщетени от отговорното лице или лица и които по същество се разделят на следните видове:

— неимуществена вреда, понякога наричана „ex haerede“, понесена от самата жертва вследствие на душевните страдания, предшествали нейната смърт, ако се докаже, че тя е осъзнавала това;

— имуществена вреда, понесена от близките на жертвата, що се отнася до доходите, които те са получавали от починалото лице; в случая на деца често става въпрос за сборна сума, определена в зависимост от настъпването на пълнолетие или от вероятното завършване на следването;

— неимуществена вреда, понесена от близките на жертвата поради наличието на особена емоционална връзка с последната.

41 В своята първоинстанционна жалба по дело F-50/09, довела до настоящото обжалване, самият жалбоподател се е съобразил с тази типология при определянето на различните вреди, за които се иска обезщетение. Така сред четирите видове вреди, посочени в точка 3, първо и второ тире, по-горе, първата съответства на имуществената вреда, лично претърпяна от децата на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, втората съответства на неимуществената вреда, известна като „ex haerede“, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди неговата смърт и поискана от името на неговите наследници, третата съответства на личната неимуществена вреда, понесена от децата на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, и четвъртата съответства на личната неимуществена вреда, понесена от жалбоподателя в качеството му на баща на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano.

42 При това положение за целите на настоящото решение Общият съд ще се основе на следните две предпоставки:

— обезщетяването на неимуществената вреда ex haerede, тоест тази, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди неговата смърт, е поискано от неговите правоприемници в това им качество, а не от тяхно име, тъй като всъщност правото тя да бъде поправена им е било прехвърлено с приемането на наследството в съответствие с разпоредбите на приложимото национално право относно наследяването;

— обезщетяването на останалите три вида вреди, търсено в настоящото дело, тоест имуществените и неимуществените вреди на децата и неимуществената вреда на бащата на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, е поискано от жалбоподателя и неговите внуци от тяхно име, независимо от качеството им на правоприемници.

43 Именно с оглед на тези две предпоставки трябва да се разгледат въпросите за компетентността, повдигнати с настоящото основание.

44 Що се отнася до определянето на приложимите в конкретния случай правила за компетентност, Общият съд напомня, че по силата на член 256, параграф 1 ДФЕС той е компетентен да разглежда и да се произнася като първа инстанция по-конкретно по исковете, посочени в членове 268 ДФЕС и 270 ДФЕС, с изключение на възложените на специализиран съд, създаден съгласно член 257 ДФЕС и тези, които в Статута на Съда са изрично запазени за Съда.

45 Доколкото член 1 от приложение I към Статута на Съда, добавено към този статут с Решение 2004/752/ЕО, Евратом на Съвета от 2 ноември 2004 година за създаване на Съда на публичната служба на Европейския съюз (ОВ L 333, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 142), признава в приложение на член 256, параграф 1 ДФЕС на Съда на публичната служба компетентност да разглежда като първа инстанция жалбите, подадени на основание член 270 ДФЕС, които се отнасят до спорове между Съюза и неговите служители, в границите и при условията, определени в Правилника за длъжностните лица или в Условията за работа на другите служители, Общият съд вече не е компетентен да разглежда като първа инстанция исковете за обезщетение, предявени на основание член 270 ДФЕС (Определение на Общия съд от 8 юли 2009 г. по дело Thoss/Сметна палата, T-545/08, непубликувано в Сборника, точка 26). Обратно, Съдът на публичната служба е компетентен единствено когато е сезиран с жалба, редовно подадена на основание член 270 ДФЕС.

46 По този начин в съдебната система на Съюза, така както е създадена с ДФЕС, Статута на Съда и решенията на Съвета относно Общия съд и Съда на публичната служба, е направено конкретно разграничение на съответните компетенции на Общия съд и на Съда на публичната служба, поради което компетентността на едната от тези две юрисдикции да се произнесе като първа инстанция по иск или жалба задължително изключва компетентността на другата.

47 При настоящото състояние на правото на Съюза това разграничение се прави въз основа на личния статут на ищеца или жалбоподателя и въз основа на произхода на спора в съответствие със трайната съдебна практика, според която спор между длъжностно лице и институцията, на която то е или е било подчинено, попада, когато произтича от служебното правоотношение, което съществува или е съществувало между заинтересуваното лице и институцията, в рамките на член 270 ДФЕС (бивш член 236 ЕО) и членове 90 и 91 от Правилника и поради това се намира извън приложното поле на член 268 ДФЕС (бивш член 235 ЕО) и член 340 ДФЕС (бивш член 288 ЕО), които уреждат общия режим на извъндоговорната отговорност на Съюза (Решение на Съда от 22 октомври 1975 г. по дело Meyer-Burckhardt/Комисия, 9/75, Recueil, стр. 1171, точка 7; Решение от 17 февруари 1977 г. по дело Reinarz/Комисия и Съвет, 48/76, Recueil, стр. 291, точка 10; Решение от 4 юли 1985 г. по дело Allo и др./Комисия, 176/83, Recueil, стр. 2155, точка 18 и Определение на Съда от 10 юни 1987 г. по дело Pomar/Комисия, 317/85, Recueil, стр. 2467, точка 7; Решение на Общия съд от 14 октомври 2004 г. по дело Polinsky/Съд, T-1/02, непубликувано в Сборника, точка 47).

48 Въпреки това посочената съдебна практика не позволява да се определи пред Общия съд или пред Съда на публичната служба близките на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano е трябвало да подадат тяхното искане за обезщетение на личните вреди, както имуществени, така и неимуществени, които считат, че са понесли. Противно на твърденията на Комисията, всъщност тази съдебна практика сочи по специфичен начин само случая на спор i) между длъжностно лице или бивше длъжностно лице и институцията, на която то е или е било подчинено и ii) произтичащ от служебното правоотношение, което съществува или е съществувало, и поради това тя може само частично да се приложи към спор, наистина произтичащ от служебното правоотношение, но в който страни са не длъжностно лице или бивше длъжностно лице, а трето близко лице, член на семейството на същото или встъпило в неговите права, и институцията, на която е или е било подчинено това длъжностно лице.

49 Ако това трето лице встъпи в правата на въпросното длъжностно лице или бивше длъжностно лице и следователно ако то действа в качеството на правоприемник на същото и иска на това основание, в полза на наследствената маса, поправянето на вреда, която е лична за самото длъжностно лице, подобно прилагане се налага, доколкото спорът остава, независимо от извършеното наследяване, спор между длъжностно лице и институцията, на която то е или е било подчинено и който произтича от съществуването между тях служебно правоотношение.

50 В конкретния случай това съображение важи относно втория вид вреда, предявена от жалбоподателя, както тя е посочена в точка 20 по-горе, тоест неимуществената вреда ex haerede, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano от момента на неговото нападение до момента на смъртта му. При това положение Съдът на публичната служба правилно е посочил в последното изречение на точка 116 от обжалваното съдебно решение, че цитираната в точка 47 по-горе съдебна практика е приложима към спор между правоприемниците на починало длъжностно лице или техния законен представител и институцията, на която е било подчинено това длъжностно лице.

51 Обратно, ако посоченото трето лице действа с цел да получи поправяне на негова лична вреда, независимо дали тя е имуществена или неимуществена, подобно прилагане на въпросната съдебна практика не се обосновава нито от нейното съдържание, нито от принципните съображения, стоящи в основата ѝ. Дори и да се приеме, че подобен спор произтича от служебното правоотношение между засегнатото длъжностно лице и институцията, при всички случаи липсва субективното лично условие, свързано със статута на длъжностно лице, носител на разглежданите права, и следователно Съдът на публичната служба по принцип не е компетентен ratione personae да разгледа този спор на основание член 270 ДФЕС и членове 90 и 91 от Правилника.

52 Противно на твърденията на Комисията, Решение на Общия съд от 16 декември 2010 г. по дело Комисия/Petrilli (T-143/09 P, EU:T:2010:531) потвърждава този анализ и излага неговата обосновка. В точка 46 от това решение Общият съд приема, че съдебните спорове в областта на публичната служба на основание член 236 ЕО (понастоящем член 270 ДФЕС) и на членове 90 и 91 от Правилника за длъжностните лица, включително и тези за поправяне на вреди, причинени на длъжностно лице или на служител, са подчинени на конкретни и специални правила в сравнение с правилата, които произтичат от общите принципи, регулиращи извъндоговорната отговорност на Съюза в рамките на член 235 ЕО (понастоящем член 268 ДФЕС) и на член 288 ЕО (понастоящем член 340 ДФЕС). Според Общия съд всъщност, когато действа като работодател, Съюзът носи по-голяма отговорност, изразяваща се в задължение да поправи вредите, причинени на неговия персонал от всяко неправомерно действие в качеството му на работодател, докато по общото право той е длъжен да поправи само вредите, причинени от „достатъчно съществено“ нарушение на правна норма (трайна съдебна практика, установена с Решение на Съда от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291).

53 Тези съображения, свързани с особен и специален режим на по-голямата отговорност на Съюза спрямо неговия персонал, обоснован по-конкретно с трудовото правоотношение, с неговите права и специфични задължения, каквото е задължението за полагане на грижа, и с доверието, което трябва да съществува между институциите и техните длъжностни лица, в името на общия интерес, обаче липсват в случая на трети лица, които не са длъжностни лица. Дори и когато те са близки членове на семейството на длъжностно лице, и при спазване на социалните плащания като посочените в член 76 от Правилника, съдебната практика не признава наличието на задължение за полагане на грижа на институциите спрямо тях (Решение по дело Leussink и др./Комисия, посочено по-горе, точки 21—23).

54 Нещо повече, тази ориентация на съдебната практика е потвърдена с решенията, посочени в точка 23 по-горе.

55 Така в Определение по дело Fournier/Комисия, посочено по-горе, Съдът се съгласява по принцип, най-малкото имплицитно, с факта, че членовете на семейството на длъжностно лице, действащи „на собствено основание“ и искащи поправяне на вреда, която са понесли „лично“, трябва да използват по-скоро правното средство за защита по член 178 ЕИО (понастоящем член 268 ДФЕС), а не това по член 179 ЕИО (понастоящем член 270 ДФЕС).

56 Съдът потвърждава този избор в Решение по дело Leussink и др./Комисия, посочено по-горе, в контекст, в който жалбоподателите са основали изрично своя иск за обезщетение на различно правно основание, в зависимост от това дали са длъжностни лица, по-конкретно член 179 ЕИО за г-н Leussink и член 178 ЕИО и член 215, втора алинея ЕИО за неговата съпруга и деца.

57 В заключението по дело Leussink и др./Комисия, посочено по-горе, генералният адвокат Slynn се съгласява, че искът на семейството е бил правилно основан на членове 178 ЕИО и 215 ЕИО, тъй като се отнасял до отделни вреди, които това семейство е претърпяло, и не бил свързан със спор между длъжностно лице и неговата институция.

58 Без формално да се произнася по този въпрос, все пак Съдът имплицитно потвърждава избора да се използва по-скоро член 178 ЕИО, отколкото член 179 ЕИО, що се отнася до семейството на длъжностното лице в точка 25 от решение Leussink и др./Комисия, посочено по-горе, въпреки че според него спорът „произтича от правоотношението между длъжностното лице и институцията“. Освен това Съдът основава изрично своето решение относно съдебните разноски на член 69 от своя Процедурен правилник, тоест разпоредбата, приложима за исковете на частноправните субекти, които не са длъжностни лица.

59 Накрая с Решение по дело Vainker/Парламент, посочено по-горе, Общият съд отхвърля иска на г-жа Vainker по същество, основавайки се на прецедента на Решение по дело Leussink и др./Комисия, посочено по-горе, и потвърждавайки имплицитно избора да се използва член 235 ЕО като подходящо правно основание на този иск.

60 Впрочем следва да се отхвърлят доводите на Комисията, които по същество се основават на член 73, параграф 2, буква а) от Правилника.

61 Безспорно възможността, дори задължението за правоприемниците на починало длъжностно лице да подадат иск на основание член 270 ДФЕС и членове 90 и 91 от Правилника, за да имат право на обезщетенията по член 73, параграф 2, буква а) от Правилника, вече е било признато от съда на Съюза, най-малкото имплицитно (Решение на Общия съд от 9 януари 1996 г. по дело Bitha/Комисия, T-23/95, Recueil FP, стр. I-A-13 и II-45 ; Решение на Съда на публичната служба от 20 януари 2009 г. по дело Klein/Комисия, F-32/08, Сборник СПС, стр. I-A-1-5 и II-A-1-13 ; вж. също в този смисъл и по аналогия Определение на Общия съд от 19 юни 2001 г. по дело Hotzel-Wagenknecht/Комисия, T-145/00, непубликувано в Сборника, точка 17).

62 При все това, първо, тези доводи важат само за конкретно изброените в член 73, параграф 2, буква а) от Правилника правоприемници, тоест съпруга и децата или, ако такива липсват, другите низходящи, или ако такива липсват, възходящите или накрая, ако такива липсват, самата институция. Така в конкретния случай, дори и да се предположи, че доводите на Комисията са приложими към случая на четирите деца на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, това не е така за случая на самия жалбоподател Livio Missir Mamachi di Lusignano, тъй като той няма качеството на правоприемник по смисъла на член 73, параграф 2, буква а) от Правилника в присъствието на децата. Освен това тези доводи не са приложими за майката, брата и сестрата на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, които са жалбоподатели в паралелното дело T-494/11.

63 Второ, тези доводи водят до поставяне на процесуалното прилагане на общото право на извъндоговорна отговорност на Съюза в зависимост от това на специалното право на социално осигуряване на длъжностните лица, както то е предвидено в Правилника. Няма обаче основателна причина изключителната компетентност на Съда на публичната служба спрямо длъжностните лица да се налага по този начин с предимство пред общата компетентност на Общия съд да разглежда всеки спор относно отговорността на Съюза.

64 Трето, накрая, дори и що се отнася до четирите деца на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, спорно в случая не е задължението на Комисията да плати гарантираните от Правилника обезщетения, които впрочем вече са били изплатени на заинтересованите, а нейното евентуално задължение за обезщети всички твърдени имуществени и неимуществени вреди. В това отношение Общият съд напомня, че жалбоподателят поддържа по специфичен начин в рамките на третото основание на жалбата, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, като е взел предвид за целите на обезщетяването на тези вреди посочените обезщетения по Правилника, признати на децата на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano. При това положение явно не е възможно правило за компетентност на Съда на публичната служба да се основава на разпоредбата на член 73, параграф 2, буква а) от Правилника, когато в същото време се твърди именно, че посоченият член не представлява основа за иска, предявен от името на четирите деца на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano.

65 От всички гореизложени съображения следва, че при обстоятелства като тези в конкретния случай единствената правна рамка, определена в членове 268 ДФЕС и 270 ДФЕС, член 1 от приложение I към Статута на Съда и членове 90 и 91 от Правилника, налага да се направи изводът, че близките на починало длъжностно лице са по необходимост длъжни да предявят два иска, единия пред Съда на публичната служба, а другия пред Общия съд, в зависимост от това дали встъпват в правата на въпросното длъжностно лице, или искат поправяне на имуществена или неимуществена вреда, която са претърпели лично.

66 От гореизложеното също следва, че за тези два иска за обезщетение съществуват различни материалноправни условия в съответствие с разграничението, направено от Общия съд в Решение по дело Комисия/Petrilli, посочено по-горе, и напомнено в точки 52 и 53 по-горе.

67 От гореизложеното още следва, че когато въпросните близки предявят иск за обезщетение пред Съда на публичната служба, за тях се прилагат сроковете и другите процедурни задължения, каквото е правилото за съответствие между предварителната административна жалба и иска, определени в членове 90 и 91 от Правилника (вж. в този смисъл Решение на Съда от 1 април 1987 г. по дело Dufay/Парламент, 257/85, Recueil, стр. 1561, точка 21), докато, когато сезират Общия съд, за тях се прилага единствено погасителният срок от пет години, предвиден в член 46, първа алинея от Статута на Съда, приложим към производството пред Общия съд по силата на член 53, първа алинея от този статут.

68 Подобно процедурно раздвояване би било изключително неудовлетворително във всяко едно отношение както за засегнатите страни, така и за юрисдикциите на Съюза. Двойствеността на исковете, произтичаща от стриктното прилагане на изведеното в точка 65 по-горе правило, всъщност е източник на сериозни неудобства като утежняване на производствата и на тяхната цена за правните субекти, разходване на ограничените ресурси на юрисдикциите на Съюза и най-вече риска от противоречиви съдебни решения, постановени в рамките на един и същ спор в разрез с принципа на правна сигурност.

69 При подобни обстоятелства съгласно принципите, утвърдени в процесуалните системи на държавите членки, трябва да съществуват механизми за превенция или уреждане на спорове за компетентност между юрисдикции, които са сезирани едновременно или могат да бъдат сезирани едновременно, каквито са разширяване на подсъдността, пророгации или обявяване на липса на компетентност, признаването на правомощието за окончателно решаване на спора в полза на по-висшестоящата юрисдикция, приоритет на първоначално сезирания съд или прилагането на максимата accessorium sequitur principale (вж. в този смисъл Решение на Съда от 15 януари 1987 г. по дело Shenavai, 266/85, Recueil, стр. 239, точка 19), като тези механизми са предвидени или от закона, или са плод на новаторската съдебна практика.

70 Освен това в правото на Съюза Съдът вече се е отклонявал от предвидената в действащите разпоредби строга процедурна рамка, за да дерогира в новаторски дух от правилата за компетентност или процесуалните правила, при това задължителни, воден главно от съображения за процесуална икономия и добро правораздаване.

71 Така, що се отнася до правилата за компетентност, в Определение по дело IAMA Consulting/Комисия, посочено по-горе, като отхвърля подхода на Общия съд, който се е придържал към строгата рамка на член 225, параграф 1 ЕО във връзка с член 51 от Статута на Съда, Съдът прилага създадено от новаторската съдебна практика правило, доколкото това разрешение на проблема е обосновано от „интереса от процесуална икономия и […] предимството, което е признато на първоначално сезирания съд — съображения, които са всеобщо признати и в процесуалните системи на държавите членки“ (точка 17 от определението).

72 Що се отнася до процесуалните правила, въпреки че съгласно системата на членове 90 и 91 от Правилника всяка жалба трябва да се предшества от редовно проведено досъдебно производство и следователно от предварителна административна жалба, Съдът се отклонява по новаторски начин от това правило, за да позволи прякото сезиране на съда на Съюза по отношение на широк спектър от решения като тези на конкурсните комисии или докладите за оценка, по отношение на които ОН не разполага с никакво право на преценка в рамките на подобна административна жалба (вж. по-конкретно, що се отнася до решенията на конкурсните комисии, Решение на Съда от 14 юни 1972 г. по дело Marcato/Комисия, 44/71, Recueil, стр. 427 и Решение на Съда от 7 май 1986 г. по дело Rihoux и др./Комисия, 52/85, Recueil, стр. 1555 и 1567 и що се отнася до докладите за оценка, Решение на Съда от 3 юли 1980 г. по дело Grassi/Съвет, 6/79 и 97/79, Recueil, стр. 2141 и Решение на Съда от 15 март 1989 г. по дело Bevan/Комисия, 140/87, Recueil, стр. 701). Тази съдебна практика е била мотивирана от обстоятелството, че административна жалба, насочена срещу решение на конкурсна комисия или срещу доклад за оценка, не би имала „смисъл“, тъй като засегнатата институция няма правомощието да отменя или да изменя решенията на конкурсна комисия или оценката на оценителите. Ето защо „прекомерно ограничително тълкуване на член 91, параграф 2 от Правилника би довело единствено до напълно безполезно продължаване на производството“ (Решение на Съда от 16 март 1978 г. по дело Ritter von Wüllerstorff und Urbair/Комисия, 7/77, Recueil, стр. 769).

73 С оглед на тези прецеденти и при наличието на императивни съображения, свързани с правната сигурност, доброто правораздаване, процесуалната икономия и избягването на противоречиви съдебни решения, следва да се приеме, че при обстоятелства като тези в конкретния случай, при които правоприемниците на починало длъжностно лице или друг служител искат обезщетяването на различни вреди, причинени от едно и също деяние, както в качеството им на правоприемници, така и от тяхно собствено име и jure proprio, е желателно те да съединят тези искания, като предявят един-единствен иск.

74 Този единствен иск трябва да се предяви пред Общия съд, тъй като той е не само юрисдикцията, „решаваща всички дела“ или „с общ характер“ и разполага за тази цел с „пълна юрисдикция“ в противовес на Съда на публичната служба, който е юрисдикцията по изключение, но и юрисдикцията с по-висш ранг, „към“ която е създаден Съдът на публичната служба съгласно предвиденото в член 257 ДФЕС. В това отношение следва да се отбележи, че когато две юрисдикции от различен ранг са сезирани с дела, имащи един и същ предмет, по принцип по-висшестоящата юрисдикция е компетентна да реши целия спор. Така в правото на Съюза член 8, параграф 3, втора алинея от приложение I към Статута на Съда гласи, че когато Съдът на публичната служба и Общият съд са сезирани с искове, които имат еднакъв предмет, Съдът на публичната служба отказва да правораздава, за да може Общият съд да постанови решение по тези дела. Аналогично решение е предвидено в член 54, трета алинея от Статута на Съда, когато Съдът и Общият съд са сезирани с искове, които имат еднакъв предмет, повдига се еднакъв въпрос за тълкуване или се оспорва валидността на един и същ акт.

75 Следва още да се отбележи в този контекст, че ако при обстоятелства като тези в конкретния случай близките на починалото длъжностно лице са длъжни да предявят два иска, това би довело до едновременното сезиране на Общия съд и Съда на публичната служба с дела с еднакъв предмет, тоест по същество искания за обезщетяване на вредата, произтичаща от смъртта на въпросното длъжностно лице, отговорността за която хипотетично се приписва на едно и също нарушение на институцията ответник. При подобни обстоятелства обаче в приложение на член 8, параграф 3, втора алинея от приложение I към Статута на Съда Съдът на публичната служба би трябвало веднага да откаже да правораздава, за да може Общият съд да постанови решения по тези дела.

76 Така утвърждаването при подобни обстоятелства на правило за разширяване на подсъдността в полза на Общия съд се явява и корелативно свързано с правилото по член 8, параграф 3 от приложение I към Статута на Съда. При това положение не би имало смисъл заинтересованите лица да се задължават да сезират Съда на публичната служба, а прекомерно ограничително тълкуване на компетенциите, определени в членове 268 ДФЕС и 270 ДФЕС, член 1 от приложение I към Статута на Съда и членове 90 и 91 от Правилника, би довело единствено до напълно безполезно продължаване на производството (вж. в този смисъл и по аналогия цитираната в точка 72 по-горе съдебна практика на Съда).

77 В настоящия случай от всички гореизложени съображения по-специално следва, че Съдът на публичната служба не е бил компетентен ab initio да разгледа настоящата жалба, освен що се отнася до искането за обезщетение на неимуществената вреда ex haerede, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди неговата смърт.

78 При това положение в приложение на посоченото в точка 65 по-горе правило за стриктно разпределяне на компетенциите между двете въпросни юрисдикции следва да се установи служебно липсата на компетентност на Съда на публичната служба да разгледа искането за поправяне на личната вреда, както имуществена, така и неимуществена, на самия жалбоподател и на правоприемниците на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, и на това основание да се отмени обжалваното съдебно решение.

79 Последиците от тази отмяна ще бъдат разгледани по-нататък в точки 102 и 103.

80 Освен това следва да се продължи разглеждането на жалбата с оглед на основанията на жалбоподателя единствено доколкото Съдът на публичната служба е бил компетентен да разгледа искането, с което е бил сезиран, тоест що се отнася до частта от неговото решение относно искането за обезщетяване на неимуществената вреда ex haerede, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди смъртта му.

По първото основание, изведено от грешка при прилагане на правото, допусната от Съда на публичната служба, доколкото той е отхвърлил като недопустимо искането за обезщетение на неимуществената вреда ex haerede, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди смъртта му

81 Първото основание се подразделя на три части. При все това, доколкото втората част на това основание се отнася до отхвърлянето на искането за обезщетяване на неимуществената вреда, понесена лично от жалбоподателя, тя няма да бъде разглеждана обстойно, с оглед на отмяната на този аспект от обжалваното съдебно решение, която вече беше направена в рамките на разглеждането на служебно повдигнатото абсолютно основание за отмяна.

82 С първата част на основанието, която по-специално се отнася до отхвърлянето като недопустимо на искането за обезщетяване на неимуществената вреда, понесена от убитото длъжностно лице преди смъртта му (неимуществена вреда ex haerede), жалбоподателят

поддържа, че процесуалното правило за съответствие, приложимо към исковете или жалбите в областта на публичната служба, изисква еднаквост на основанието и предмета между административната жалба и иска, а не както погрешно Съдът на публичната служба е приел, между искането и административната жалба. В този смисъл той се позовава по-конкретно на Решение на Съда от 1 юли 1976 г. по дело Sergy/Комисия (58/75, Recueil, стр. 1139). В случая обаче административната жалба от 10 септември 2008 г. наистина е съдържала искане за обезщетяване на неимуществената вреда, понесена преди смъртта му от убитото длъжностно лице и от неговите правоприемници.

83 С третата част на основанието жалбоподателят освен това изтъква по същество, че правилото за съответствие, както е приложено от Съда на публичната служба, ограничава правото на ефективна съдебна защита.

84 Комисията отговаря, че Съдът на публичната служба не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото в това отношение и че спазването на досъдебното производство не нарушава принципа на ефективна съдебна защита, доколкото последният може да съдържа ограничения, при условие че те отговарят на цели от общ интерес и че не представляват по отношение на следваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на правата (Решение на Съда от 18 март 2010 г. по дело Alassini и др., C-317/08-C-320/08, Сборник, стр. I-2213, точка 63 и сл.).

85 В това отношение Общият съд счита, че в точки 84—86 от обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба е нарушил правилата и процедурните изисквания, произтичащи от членове 90 и 91 от Правилника, в рамките на иск на длъжностно лице със строго обезщетителен характер.

86 Наистина в точка 82 от обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба напълно уместно напомня съдебната практика, според която в предвидената в членове 90 и 91 от Правилника система от способи за обжалване, когато с дадена жалба се цели само обезщетяване на вреди, както е в случая, в смисъл, че тя не съдържа никакво искане за отмяна на определен акт, а е насочена изключително към поправянето на вреди, за които се твърди, че са причинени от редица нарушения или бездействия, които поради липсата на каквото и да е правно действие не могат да бъдат квалифицирани като увреждащи актове, административното производство задължително трябва да започне с искане на заинтересованото лице, приканващо ОН да поправи твърдените вреди, и евентуално трябва да продължи с подаването на административна жалба, насочена срещу решението за отхвърляне на искането, тъй като в противен случай последващата жалба е недопустима (вж. Решение на Общия съд по дело Saby/Комисия, посочено по-горе, точка 31 и Решение от 13 декември 2012 г. по дело A/Комисия, T-595/11 P, EU:T:2012:694, точки 111 и 118 и цитираната съдебна практика).

87 В точка 83 от обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба напомня, също с пълно право, постоянната съдебна практика, според която представените пред съда на Съюза искания трябва да имат същия предмет като исканията, изложени в административната жалба, и да съдържат само претенции, почиващи на същото основание като посочените в административната жалба, като в съдебната фаза тези претенции могат да бъдат развити чрез представянето на правни основания и доводи, които не се съдържат непременно в административната жалба, но са тясно свързани с нея (вж. Решение на Съда от 23 април 2002 г. по дело Campogrande/Комисия, C-62/01 P, Recueil, стр. I-3793, точка 34 и цитираната съдебна практика).

88 При все това в точка 84 от обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба доразвива тази съдебна практика, като добавя, че в разглежданата в тесен смисъл област на обезщетенията за вреди понятието „основание“ не е определено чрез позоваване на „претенции“ по смисъла на цитираната в предходния параграф съдебна практика, а чрез позоваване на

„видове вреди“, изтъкнати от съответното длъжностно лице в искането му за обезщетение, и че тези видове вреди определят предмета на искането от длъжностното лице обезщетение, а оттам предмета на искането, по което администрацията трябва да се произнесе.

89 В точка 85 от обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба извежда от съображенията, посочени в точки 86—88 по-горе, че искания за обезщетение, основани на различни видове вреди, са допустими пред Съда на Съюза само ако се предхождат най-напред от изпратено до администрацията искане, имащо същия предмет и основано на същите видове вреди, а след това от административна жалба, подадена срещу решението на администрацията, която се е произнесла изрично или мълчаливо по посоченото искане.

90 В това отношение следва веднага да се отбележи, че тези разсъждения и изведените от тях заключения произтичат от смесване между понятията „предмет“ и „основание“. По-специално, противно на посоченото в предпоследното изречение на точка 84 от обжалваното съдебно решение, понятието „основание“ не би могло да бъде определено с позоваване на „видове вреди“, изтъкнати от длъжностното лице в неговото искане за обезщетяване, при положение че на практика те определят „предмета“ на искането за обезщетение, както впрочем Съдът на публичната служба добавя веднага в последното изречение на същата точка 84.

91 При всички случаи посочените разсъждения и заключения не са съвместими със съдебната практика, на която се основават, нито най-вече с принципите, залегнали в основата на тази съдебна практика.

92 Следва най-напред в този контекст да се напомни съдебната практика, изведена от Решение на Съда от 26 януари 1989 г. по дело Koutchoumoff/Комисия (224/87, Recueil, стр. 99), според която в рамките на предвидената в членове 90 и 91 от Правилника система от способи за обжалване е допустимо отправено за първи път пред Общия съд искане за обезщетение, въпреки че предварителната административна жалба е целяла само отмяната на решението, за което се твърди, че има неблагоприятни последици, тъй като искане за отмяна може да доведе до искане за поправяне на претърпяната вреда (Решение на Общия съд от 13 юли 1995 г. по дело Saby/Комисия, T-44/93, Recueil FP, стр. I-A-175 и II-541, точка 28).

93 Също така съгласно постоянната съдебна практика, за да бъде допустимо пред Общия съд искане за лихви за забава в случай на отмяна на обжалваното съдебно решение, не е необходимо то да е било изрично споменато в предварителната административна жалба (Решение на Общия съд от 30 март 1993 г. по дело Vardakas/Комисия, T-4/92, Recueil, стр. II-357, точка 50; Решение на Общия съд от 8 юни 1995 г. по дело P/Комисия, T-583/93, Recueil FP, стр. I-A-137 и II-433, точка 50 и Решение на Общия съд от 12 ноември 2002 г. по дело López Cejudo/Комисия, T-271/01, Recueil FP, стр. I-A-221 и II-1109.

94 Противно на твърдяното от Съда на публичната служба в точка 90 от обжалваното съдебно решение, тази съдебна практика не е специфична за съдебните производства по отмяната и не може да се прави извода, че тя няма да е приложима към съдебните спорове в областта на обезщетенията в тесен смисъл.

95 Така в Решение от 8 октомври 1992 г. по дело Meskens/Парламент (T-84/91, Recueil, стр. II-2335, точка 44), което се отнасяло до иск за обезщетение в тесен смисъл, Общият съд е приел, че исканията, насочени към получаване на обезщетение за имуществените и неимуществените вреди, причинени на длъжностно лице с решение на администрацията, направени в рамките на иск за обезщетение, не следва с оглед на правилото, налагащо предварителната жалба и искът да имат един и същ предмет, да се считат за различни от исканията, изложени в административната жалба и целящи, от една страна, отмяната на това решение, и от друга страна, поправянето на неимуществената вреда, понесена от заинтересованото лице. Всъщност

трябва да се приеме, че искане за отмяна на решение с неблагоприятни последици, направено в административната жалба, може да включва искане за поправяне както на имуществената, така и на неимуществената вреда, която това решение е могло да причини.

96 Нещо повече, в делото, приключило с решение Sergy/Комисия, посочено по-горе, като отхвърля възражението за недопустимост, направено от Комисията по отношение на два различни вида твърдени вреди на основание, че те не са били споменати в предварителната административна жалба, Съдът напомня, че член 91 от Правилника има за предмет да позволи и да насърчи уреждането по взаимно съгласие на възникналия спор между длъжностните лица или други служители и администрацията; че напротив, тази разпоредба няма за предмет да обвърже строго и окончателно евентуалната съдебна фаза, при положение че направените на този последен етап искания не променят нито основанието, нито предмета на административната жалба; че в своята административна жалба жалбоподателят, след като излага своите оплаквания, е изтъкнал, че неговото късно възстановяване на работа му причинява значителна вреда, чийто основни елементи той е изброил по-нататък, и че при тези условия допълнителните елементи, за които се твърди, че са причинени от поведението, в което е упрекната администрацията, и които имат за цел поправянето на вредата, която жалбоподателят твърди, че е претърпял на това основание, можели да бъдат преценени от Съда (вж. точки 31—36 от решението).

97 При все че тази съдебна практика се отнася, stricto sensu, само до правилото за съответствие между административната жалба и иска, принципите, които стоят в основата ѝ, и следователно отклоненията, които тя допуска, са също така приложими към правилото за „съответствие“ между искането и административната жалба, типично за исковете за обезщетение в тесен смисъл, както е напомнено в точка 86 по-горе.

98 Следователно с оглед на тази съдебна практика и на тези принципи се налага изводът, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото в точки 84—86 от обжалваното съдебно решение. Ето защо следва първото основание в жалбата да се уважи и обжалваното съдебно решение да се отмени в частта му, в която се приема, че е налице първата липса на абсолютни процесуални предпоставки, изтъкната от Комисията срещу искането за поправяне на неимуществената вреда ex haerede, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди смъртта му.

99 Последиците от тази отмяна ще бъдат разгледани по-нататък в точки 104—112.

100 От всички гореизложени съображения следва, че обжалваното съдебно решение трябва да се отмени изцяло, без да е необходимо произнасяне по другите основания за обжалване.

По жалбата в първоинстанционното производство

101 Съгласно член 13, параграф 1 от приложение I към Статута на Съда, ако жалбата е основателна, Общият съд отменя решението на Съда на публичната служба и решава сам спора. Когато фазата на производството не позволява това, той връща делото на Съда на публичната служба за постановяване на решение.

102 На първо място, що се отнася до искането за поправяне на личната вреда, както имуществена, така и неимуществена, на самия жалбоподател и на правоприемниците на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano, след като е констатирал, че не е компетентен да разгледа този аспект на жалбата, тъй като той спада към компетентността на Общия съд, Съдът на публичната служба е трябвало да изпрати делото на Общия съд в съответствие с член 8, параграф 2 от приложение I към Статута на Съда.

103 В това отношение фазата на производството позволява това и следва този аспект от жалбата да бъде върнат на Общия съд, който да го разгледа като първа инстанция на основание членове 268 ДФЕС и 340 ДФЕС. Всъщност не съставът по жалбите, сезиран на основание член 9 от приложение I към Статута на Съда, е този, който може да разгледа подобна жалба.

104 На второ място, що се отнася до искането за поправяне на неимуществената вреда ex haerede, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди смъртта му, Съдът на публичната служба е бил компетентен да го разгледа, но той го е отхвърлил погрешно като недопустимо с оглед на правилото за „съответствие“ между искането и административната жалба.

105 В тази връзка Общият съд счита в приложение на напомнените в точки 92—97 по-горе принципи и съдебната практика, че противно на постановеното в обжалваното съдебно решение, искането за поправяне на неимуществените вреди, понесени както от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди смъртта му, така и от неговите близки, за които се твърди, че са били причинени от същото нарушение като това, в което Комисията е упрекната в писмото на жалбоподателя от 25 февруари 2008 г., макар и да е представено за първи път по изричен начин в административната жалба, не е изменило нито предмета, нито основанието на първоначалното искане за обезщетение, направено в посоченото писмо.

106 В това отношение, макар и в точка 88 от обжалваното съдебно решение Съдът на публичната служба да сочи като „безспорно“ обстоятелството, че в това писмо жалбоподателят „цели само поправянето на имуществените вреди“ и че „изобщо не се позовава на твърдените пред Съда на публичната служба неимуществени вреди“, Общият съд има задачата да прецени наново обхвата на съдържащото се в това писмо искане за обезщетение.

107 В посоченото писмо обаче жалбоподателят е поискал от председателя на Комисията, г-н Barroso, „изрично и персонално решение […] по всички политически и финансови последици от двойното убийство“.

108 По-специално в част I на това писмо жалбоподателят, най-напред, излага своето несъгласие с предложенията, които са му били направени от службите на Комисията, по-конкретно що се отнася до размера на „различни обезщетения и права в полза на наследниците“, които явно се отнасяли до предвидените в Правилника плащания в полза на сираците. По-нататък, в част II на това писмо, жалбоподателят се позовава изрично на „обезщетението за неимуществените вреди“, предоставено от мароканското правосъдие, като подчертава неговия неадекватен характер. Накрая, в част III на това писмо жалбоподателят иска плащането на „обезщетение, равно най-малко на сумата от годишните заплати за 26 години на убитото длъжностно лице, изчислена следователно между 2006 г. (датата на трагедията в Рабат) и 2032 г. (предполагаемата дата на пенсиониране на длъжностното лице)“. В този контекст той подчертава още, че това обезщетение, което Комисията следва да заплати на четирите малолетни деца, е, „разбира се, отделно и допълнително“ спрямо посоченото в част II от същото писмо, тоест обезщетението за неимуществени вреди.

109 Следователно с оглед на текста на писмото на жалбоподателя от 25 февруари 2008 г. и противно на посоченото в точка 88 от обжалваното съдебно решение, трябва да се констатира, че в искането за обезщетение, съдържащо се в посоченото писмо, жалбоподателят не се е ограничил да поиска само поправянето на имуществените вреди, а ясно е посочил наличието на неимуществена вреда.

110 Впрочем с факта, че е поискал от институцията да изрази становище по „всички политически и финансови последици“ от двойното убийство, жалбоподателят основно е поискал цялостно и пълно поправяне на вредата, причинена от нарушението на Комисията, довело до смъртта на Alessandro Missir Mamachi di Lusignano. Обстоятелството, че в самото начало той не е описал подробно тази обща вреда според особените правни категории, които със сигурност не са му

били известни, каквито са имуществена, неимуществена или екзистенциална вреда, вреда ex haerede или jure proprio, не изглежда решаващо на този ранен стадий на досъдебното административно производство, в което участието на адвокат не е задължително и в което ОН трябва преди всичко да се опита да насърчи разрешаването на спора по взаимно съгласие, особено при толкова трагични обстоятелства като тези в случая. При всички случаи следва да се установи, подобно на Съда в неговото Решение по дело Sergy/Комисия, посочено по-горе, че жалбоподателят е изброил „основните елементи“ на вредата, чието поправяне иска, в части I, II и III от неговото писмо от 25 февруари 2008 г.

111 Впрочем в своята административна жалба от 10 септември 2008 г. жалбоподателят надлежно и подробно изброява различните елементи на твърдяната вреда, включително като иска изрично поправянето на неимуществената вреда ex haerede, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди смъртта му.

112 Следва, че първата липса на абсолютни процесуални предпоставки, която Комисията повдига срещу искането за поправяне на неимуществената вреда ex haerede, понесена от Alessandro Missir Mamachi di Lusignano преди смъртта му, трябва да се отхвърли.

113 Колкото до останалите липси на абсолютни процесуални предпоставки, също повдигнати от Комисията срещу същото това искане (вж. точка 91 от обжалваното съдебно решение), фазата на производството не позволява окончателно произнасяне по тях.

114 При тези обстоятелства по принцип би следвало този аспект от жалбата да се върне на Съда на публичната служба, който да се произнесе отново.

115 Все пак трябва в същото време да се добави, че ако бъде направено подобно връщане, Съдът на публичната служба веднага ще трябва да установи, че понастоящем той и Общият съд са сезирани с дела, които имат един и същ предмет, тоест що се отнася до Общия съд, това са настоящото дело и паралелното дело T-494/11. В съответствие с член 8, параграф 3, втора алинея от приложение I към Статута на Съда той ще бъде длъжен в този случай да откаже да правораздава, за да може Общият съд да постанови решение по тези дела (вж. също точка 75 по-горе).

116 Така подобно връщане на делото явно е безсмислено, доколкото Съдът на публичната служба няма друга алтернатива, освен да върне на свой ред делото на Общия съд. Следователно прекомерно стриктно прилагане на член 13, параграф 1 от приложение I към Статута на Съда би довело единствено до напълно безполезно продължаване на производството (вж. в този смисъл и по аналогия съдебната практика на Съда, цитирана в точка 72 по-горе).

117 При това положение следва и този аспект на жалбата да се върне на Общия съд, който да го разгледа като първа инстанция на основание членове 268 ДФЕС и 340 ДФЕС.

118 От всичко гореизложено следва, че дело F-50/09 трябва да се върне изцяло на Общия съд.

По съдебните разноски

119 Тъй като делото се връща на Общия съд, не следва да се произнася по съдебните разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (състав по жалбите)

реши:

1) Отменя решението на Съда на публичната служба на Европейския съюз (първи състав) от 12 май 2011 г. по дело Missir Mamachi di Lusignano/Комисия (F-50/09).

2) Връща дело F-50/09 на Общия съд, който следва да го разгледа като първа инстанция на основание членове 268 ДФЕС и 340 ДФЕС.

3) Не се произнася по съдебните разноски.

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 10 юли 2014 година.

Подписи